

Пастор Трифонов, как организирате обедите?

Участва голям процент от църквата. Няколко жени готвят. Съдът е с вместимост 50 литра и работата не е малко. Целта ни е освен обяда да осигуряваме и храна за възрастни. Купуват се и 20 хляба. Мъжете слагат огромна маса, която от години стои в църквата. От няколко месеца тя не ни стига. Добавяме към нея от едната страна четири, а от другата още две помалки. Жените подреждат и раздават храната. Няколко дякони посрещат и настаняват хората.

Всичко това не обременява ли църквата и не ѝ ли дотежава?

Църква Плевен е изключително зряла и отдавна е надживяла разбирането, че трябва да се служи на Бога само когато това е приятно. Благодарността на бедните е огромна. Достатъчно е да чуеш и видиш радостта им, за да не е възможно дори да си помислиш да спреш.

Хората, които идват, очакват ли и друга помощ?

Често сме им обяснявали, че скромното, което правим за тях, идва от нашите лични дарения. Те самите виждат, че трапезата не е богата, а достатъчна и проявяват разбиране.

Какво е отношението им към църквата?

Радостно е да се отбележи, че голяма част от тях присъстват на богослуженията. Никога обаче не сме им поставяли условия. Преди всеки обяд се молим и те свикнаха с тази традиция. Никога не започват преди това. Често след обяда им пускаме библейски филм и който от тях иска, остава.

Как се роди идеята?

Колкото и да е странно, дадох я група шумни металисти, които идваха на евангелизацията миналата година. Те зададоха един много прост въпрос: "Като сте християни, защо не храните бедните?" Мисля, че всички прозряхме, че нашата вяра се е движила повече в посоката на теорията и знанията. Като адвентисти сме склонни към това. Обедите за бедните промениха и моето разбиране за Евангелието. В практичното християнство се вижда силата на една църква. В едно добро дело има много повече преобразяваща сила, отколкото в стотици проповеди.

Първи в осъществяването на обедите бяха група млади хора - Пенчо Колев, Надя Иванова, Десислава Енчева. Много бързо обаче се наложи да се прибегне до по-сериозна организация поради доста голямата посещаемост.

Представяте ли си, че инициативата ще се разрасне толкова?

Не. Това стана стихийно. Докато не видиш нуждаещите се, никога няма да се досетиш, че в твоя град те са толкова много.

Каква сума отива за един подобен обяд? Досега откъде сте нами-

Трифон Трифонов, пастор на адвентната църква в Плевен:

ОБЕДИТЕ ЗА БЕДНИТЕ ПРОМЕНИХА

Вече 10 месеца всяка събота, без прекъсване, църква Плевен организира благотворителни обеда за бедните в града. Тази инициатива набира голяма скорост и вече хранещите се безплатно са около 50 човека.

рали средства?

Църквата се нуждае от подкрепа в това благотворително дело, защото освен за обедите израз-

ходва и сериозни суми за обслужване на 15 района и усилен мисионска дейност - за много евангелизации и концер-

ти. Почти по две всеки месец.

За един обяд са необходими около 40 лева. На месец 120. В повечето случаи ги даваме от себе си, въпреки че в църквата няма богати или бизнесмени. Много хора, които научават за инициативата, ни помагат. Това е едно от чудесата, които от години наблюдавам - винаги Господ дава достатъчно, когато човек иска да работи за Него.

Имате ли идеи за събиране на средства специално за тези обеда?

Нуждата ни е огромна. Твърдо сме решени да не спиране. Сигурен съм, че сред нашите бра-

тя и сестри има много, които биха желали да ни подкрепят. Можете да ни се обадите на тел.

064/81-98-47

на който отговарям аз, пастор Трифон Трифонов, и на

064/84-57-62

телефона на Борис и Даниела Стойкови.

Нашият Господ каза:

"Тогава царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна:

"Доидете вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създаването на света. Защото огадних и Ме нахранихте, огадних и Ме напоихте, странник бях и Ме прибрахте, гол бях и Ме обля-

кохте, болен бях и Ме посетихте, в затвора бях и Ме споходихте." (Матей 25:34-36)

Нека споделим тази трапеза с Исус.

Може ли да се каже, че вашата е единствената адвентна църква в България, която организира толкова големи благотворителни обеда в рамките на толкова дълго време?

Дано не е така. Искрено се надявам и други църкви да го правят. Това ще им помогне в израстването. Сигурен съм, че стига да пожелаят, ще могат да го постигнат. Ние ги насърчаваме.

Разговора воду
Петя Накова

15 ГОДИНИ НАЗАД

Рубриката откриваме със статията (в съкращение) от бр. 3, 1990 г., излязла под заглавие "Христос - нашият живот". В нея авторът - Едуард Кешисян - отразява фактите и емоционалните преживявания, съпътствали първия свободен избор на ръководно тяло в адвентната църква от 1948 г. насам. Статията отразява въодушевлението от мечтаната промяна и настъпилата свобода на вероизповеданието, както и свързаното с тях усещане за Божието величие и човешкия дълг, за съжаление замряло сред мнозина вярващи след 15 години употреба на тази свобода.

"Христос - нашият живот" - тази мисъл изказваше основната идея на Конференцията на Църквата на адвентистите от седмия ден в България, която се състоя на 20 и 21 април 1990 г. в София. "Христос - нашият живот" е най-краткият израз на идеала, който обединява един очакващ народ по цялото земно кълбо. Тези три думи са най-точната и пълна дефиниция на истинското, непременно щастие, вдъхно-

ПЪРВИЯТ СВОБОДЕН ЦЪРКОВЕН СЪБОР

Скъпи читатели,

През 2005 г. се навършват 15 години, откакто след пагането на комунистическия режим Църквата на адвентистите от седмия ден разполага с информационно издание за нуждите на своите

членове.

По този повод откриваме рубриката „15 години назад“, в която ще ви представяме материали от първите броеве на тогавашния вестник „Адвентен вестител“, отразяващи духа на времето.

вявано и възможно единствено чрез Исус Христос - Спасителя на света.

И това щастие не е теоретично, нито въображаемо, защото то бе изписано върху лицата на всички вярващи, които прииждаха към Народния дворец на културата - мястото на събитието. Тези щастливи хора бяха водени от желанието да се включат в общия духовен празник, да се поклонят заедно и да отдадат слава на своя Създател и Господ, Цар на Всемира, Господар на историята, Владетел на съдбините на света и на отделния човек, да преживеят една радост, само наподобяваща радостта от великата среща с Него в прекрасната небесна столица - новия Ерусалим. [...]

Необяснимо как, но

ето че пред нас, смаяните наблюдатели, с главолмна бързина се извършва промяна след промяна както в световен мащаб, така и конкретно в Европа, а за наша радост и в България. [...] Наистина впечатляващо е, че Народният дворец на културата отвори вратите си за нуждите на една религиозна деноминация. [...]

По време на деловата част на конференцията се чувстваше присъствието и ръководството на Светия Дух. Атмосферата беше братска, цареше единомислие, доброжелателство и дълбоко вникване в проблематиката и спецификата на Божието дело в България. [...] В условията на пълна демокрация и равноправие бяха направени изказвания, допълнения, поправки.

Тържествената част на конференцията се проведе, както вече посочихме, в най-голямата зала - зала 1 на НДК. [...] Над сцената в залата беше окачена емблемата на адвентната вест по света [...] Силно привличаше вниманието чудесната картина, изобразяваща Този, Който живя и умря за нас [...] - Христос, нашият живот, стъпил върху земното кълбо, разтворил за прегръдка Своите прободени ръце, готов да приеме всекиго. [...] Прекрасно е, че тази покана е адресирана до всеки човек, че в обятията Си Исус може да обгърне целия свят!... Подобни мисли възбуждаха повече от три хиляди гости на конференцията. [...]

В края мнозина имаха усещането, че са участвали в нещо велико, че са били изкачени на

един духовен връх, че сега са изправени пред много по-сериозни отговорности. [...]

Вълнуваща беше срещата в София. (Нека споменем, че адвентна конференция не е имало у нас от 1948 г.) Но каква ще бъде срещата в небето... с Този, Който е нашата надежда! Не може да се опише! Нашият живот и нашата молитва трябва да гласят: "Амин. Дойди, Господи Исусе!" Брат Робърт Пирснън беше казал на 51-та сесия на Генералната конференция през 1970 г.: "Ние сме чакали достатъчно дълго!" Наистина твърде много сме чакали! Исус скоро ще дойде! Колкото по-добре осъзнаваме това, толкова по-неотложно е да се изобрази Христос в нас.

"А на Този, Който според действителността в нас сила може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим, на Него да бъде слава в църквата и в Христа Исуса във всичките родове от века и до века! Амин."

Размислили над духовността и реда в църквата

Продължава от стр.4

И искрено са повярвали, че това е така. Изглеждало е добре доказано. Тогава ако те, святите същества, много по-интелигентни от нас, са били заблудени от предложената им "железна фактология", колко по-лесно могат да бъдат заблудени хората с тяхната по-оскъдна интелигентност и духовност!

"Защо не пазиш господаря си, царя? - каза Давид. - Не е добро това, което стори ти."

В края нека погледнем примера на самия Исус - Той не обвини дявола, остави това на Отец:

"Необходимо е като народ да се държим така, както се държеше Изкупителят на света. Когато се бореше със Сатана за тълмото на Мойсей, Христос "не дръзна да произнесе против него хулителен осъждане" (Юда 9). Беше предизвикан по всякакъв начин да стори това и Сатана беше разочарован, понеже не можа да възбуди в него дух на отмъщение.

Четем в пророчеството на Захария, че когато Сатана с цялата си синагога се повдигна, за да се противопостави на молитвите на Исус, Йоседеко-

вия син - първосвещеника - и да противостои на Божия Син, Който се готвеше да покаже особено благоволение към Исус, Господ каза: "Господ да те смърти, Сатана..." (Захария 3:2).

Начинът, по който Христос постъпи ДАЖЕ И С ВРАГА НА ДУШИТЕ, трябва да бъде пример за нас в наше поведение и общуване с другите - НИКОГА ДА НЕ ПРОИЗНАСЯМЕ ХУЛНИ ОБВИНЕНИЯ СРЕЩУ КОГОТО И ДА БИЛО...

ВСЯКА НЕРАЗУМНА ДУМА, изговорена от нашите братя, ЩЕ СЕ ПАЗИ

СЪКРОВЕНО ОТ КНЯЗА НА ТЪМНИНАТА. КАК ДРЪЗВА СМЪРТНО ЧОВЕШКО СЪЩЕСТВО да изговаря дръзки и нехайни думи, които ще възбудят силите на пъкълта срещу Божиите светии, след като АРХАНГЕЛ МИХАИЛ НЕ ПОСМЯ да хвърли срещу Сатана никакво хулително осъждане, като каза "Господ да те смърти"?

Ако някога е имало хора, за които е било необходимо да живеят и да работят със смирение пред Бога - то днес това са членовете на Неговата църква, Неговите избрани от това поколение. (...) Ние

нямаме нищо, с което да се похвалим! Наскърбяваме Господ Исус Христос чрез своята грубост, чрез своите нехристиянски нападци. Имаме нужда да станем напълно като Него." (Елън Уайт, "Служителите на Евангелието", с. 279-282)

И нека Господ, Който умря и възкръсна за всички нас, за да ни направи едно в Себе Си, да ни благослови в това!

Целият редакционен съвет на вестник "Християнска мисъл" застава в подкрепа на становището, изразено в тази статия.